

Arrest

nr. 227 967 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M-C WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken om internationale bescherming hebben uiteengezet. Verzoeker verklaart nog steeds gezocht te worden in Irak. Hij verwijst nogmaals naar het feit dat hij door IS werd bedreigd omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen. Bovendien zou G., die tot de sjiiitische Badr-organisatie zou behoren en reeds jarenlang in een vete met zijn familie ligt omwille van de verboden relatie tussen zijn zus A. en verzoeker zijn broer S., in september 2018 mannen naar zijn schoonmoeder hebben gestuurd om naar hem te informeren. Haar echtgenoot zou toen gezegd hebben niet te weten waar hij is. Hij eiste nadien dat zijn schoonmoeder het contact met zijn echtgenote verbrak om verdere problemen te vermijden. Bovendien wenst hij dat zijn kinderen hun toekomst hier in België kunnen opbouwen, hier zijn ze immers vrij. Hij vreest dat ze in Irak op jonge leeftijd zouden moeten huwen. Verzoekster baseert zich eveneens op deze voorgaande motieven van verzoeker. Zij stelt ook dat haar dochter verplicht zou worden een hoofddoek te dragen. Haar stiefvader verplichtte haar vroeger ook een hoofddoek te dragen en bepaalde dat zij voor onderwijzeres studeerde.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker een medisch rapport voor.

In het kader van verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Hij stelde geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

In het kader van verzoeker zijn tweede verzoek en verzoekster haar eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid. Zij stelden geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

In het kader van verzoeker zijn derde verzoek en verzoekster haar tweede verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Zij stelden geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Een algemene verwijzing naar hun profiel, en artikels en rapporten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen

geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 juni 2019, stellen verzoekende partijen dat niet afdoende rekening werd gehouden met hun profiel als soenniet en evenmin rekening wordt gehouden met het feit dat zij twee minderjarige kinderen hebben. Verzoekende partijen wijzen er op dat eerste verzoekende partij in 2015 haar land ontvluchtte omdat zij bedreigd werd door IS en beschuldigd werd voor het werken bij de Amerikanen. Verzoekende partijen wijzen er ook op dat veel leden van hun familie hier zijn en hun kinderen nog klein zijn en kwetsbaar en zij zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan het leven in Irak, nu zij hier al zo lang zijn. Verzoekende partijen leggen nog een aanvullende nota ter terechtzitting neer met verblijfstitels van eerste verzoekende partij haar vader en moeder, de overlijdensakte van de moeder (begraven in Oostende), de verblijfstitels van haar 3 broers en medische attesten.

Waar verzoekende partijen stellen dat niet afdoende rekening werd gehouden met hun profiel als soenniet, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"5. Een algemene verwijzing naar hun profiel, en artikels en rapporten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke."* Verzoekende partijen laten na aan te halen met welke specifieke/concrete elementen aangaande hun profiel als soenniet niet afdoende zou zijn rekening gehouden.

De Raad kan verzoekende partijen niet volgen waar zij stellen dat evenmin rekening wordt gehouden met het feit dat zij twee minderjarige kinderen hebben. De Raad merkt op dat verzoekende partijen hun

kinderen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en hun beide kinderen gehoord zijn geweest op het Commissariaat-generaal op 14 december 2018. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen hun kinderen hun verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die verzoekende partijen ter staving van hun verzoek aanbrachten. Verzoekende partijen hun kinderen vrezen ontvoerd te worden omwille van de eerdere ontvoeringspoging waarvan hun zoon het slachtoffer zou zijn geweest, en die reeds ongeloofwaardig werd bevonden. In het kader van hun kinderen hun verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal een beslissing getiteld "*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*", genomen waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst verder op hetgeen door de commissaris-generaal werd vastgesteld met betrekking tot hun kinderen: *"Betreffende de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoeken om internationale bescherming, met name dat u wilt dat uw kinderen hun toekomst hier in België opbouwen, aangezien ze hier vrij zijn en in Irak op jonge leeftijd zouden moeten huwen, moet voorts worden benadrukt dat deze niet overtuigen. U beweert dat in Irak vrouwen op hun veertiende moeten huwen, ook mannen zouden heel jong huwen. Dit zou ertoe leiden dat ze niet kunnen studeren. Dient echter te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote zelf pas rond jullie tweeëntwintigste zijn gehuwd. Bovendien is het volgens de Iraakse traditie vaak de vader die bepaalt wie met wie huwt. U hebt voor geen van uw kinderen iemand in gedachten waarmee ze zouden moeten huwen. U laat hen zelf de vrijheid te kiezen met wie ze omgaan (CGVS p.8-9). Uw echtgenote voegde er nog aan toe dat haar traditioneel conservatieve stiefvader haar vroeger verplichtte een hoofddoek te dragen en haar studiekeuze te bepalen (CGVS 15/15329BY p.3). U zelf was evenwel steeds akkoord met het feit dat uw echtgenote geen hoofddoek droeg. U beschouwt dit als behorend tot de persoonlijke vrijheid (CGVS 15/15329BY p.7). Niets wijst er dus op dat uw dochter bij terugkeer naar Irak verplicht zou worden om zich te schikken naar een uiterst conservatieve moraal en zodoende verstoken dient te blijven van onderwijs of verplicht zal worden een hoofddoek te dragen of op jonge leeftijd te huwen."*

Met het algemeen opwerpen dat hun kinderen nog klein zijn en kwetsbaar, en zij zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan het leven in Irak, nu zij hier al zo lang zijn, kan niet worden besloten tot het bestaan in hun hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat zij bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zullen kennen omwille van hun verblijf in België. Zij brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak anders gepercipieerd en gevisieerd zullen worden noch tonen zij aan dat hun verblijf in België voor hen risico's inhouden, dat zij hun leven niet opnieuw zouden kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in hun land van herkomst niet zouden kunnen aanpassen aan de aldaar geldende (islamitische) wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België blijft en zij zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan het leven in Irak, doch men dient zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoekende partijen echter in gebreke blijven.

Verzoekende partijen leggen nog een aanvullende nota ter terechtzitting neer met verblijfstitels van eerste verzoekende partij haar vader en moeder, de overlijdensakte van de moeder (begraven in Oostende), de verblijfstitels van haar 3 broers en medische attesten.

Met betrekking tot de verblijfstitels van eerste verzoekende partij haar vader, moeder en broers, merkt de Raad eerst en vooral op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die een verzoek indient op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partijen kunnen zich derhalve geenszins steunen op het feit dat hun (schoon)familieleden internationale bescherming genieten, doch zij dienen op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in hun land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade lopen, alwaar zij echter in gebreke blijven. Het loutere feit dat hun (schoon)familieleden internationale bescherming genieten in België, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekende partijen internationale bescherming toe te kennen.

De Raad wijst verder op de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal doorheen verzoekende partijen hun verschillende verzoeken om internationale bescherming omtrent de problemen van eerste

verzoekende partij haar familieleden waaruit blijkt dat zij op basis van deze problemen geen internationale bescherming kunnen toegekend worden.

In het kader van eerste verzoekende partij haar huidig verzoek:

“Bovendien kunnen voorts nog enkele bedenkingen worden gemaakt bij de verklaringen die u hieromtrent aflegt. Zo is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat zowel u als uw echtgenote er niet in slagen de volledige naam van G.(...) te benoemen (CGVS p.5, CGVS 15/15329BY p.3). U beweert dat hij tot de Badr organisatie behoort, maar weet niet wat hij precies van werk doet (CGVS p.8). Ook herinnert u zich niet wanneer G.(...) zijn zus A.(...) gedood zou hebben omwille van de relatie die ze met uw broer S.(...) zou hebben gehad (CGVS p.6). U beweert dat G.(...) in september 2018 mannen naar het huis van uw schoonmoeder zou hebben gestuurd om naar u te informeren. Vreemd genoeg verklaart u dat, hoewel u reeds vier jaar geleden uw land verliet, dit de eerste keer zou zijn geweest dat u op die manier officieel werd bedreigd (CGVS p.6). Ook dit mag verbazen. U kunt tevens niet zeggen hoe de mannen reageerden toen uw schoonvader hen zei niet te weten waar u bent (CGVS p.5). Sindsdien hebt u geen nieuws meer over uw situatie, u hebt geen idee waar G.(...) momenteel verblijft en hebt hier tevens niet naar geïnformeerd (CGVS p.6). Nochtans beweert u dat uw oom u opbelt. U neemt echter nooit op (CGVS p.7). Uiteraard volstaan deze blote en vage beweringen geenszins om de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen uit het verleden in een nieuw daglicht te plaatsen en de kans aanzienlijk te vergroten dat u en uw echtgenote voor internationale bescherming in aanmerking komen. Integendeel, deze bevestigen eens te meer het bedrieglijke karakter van uw asielmotieven.”

In het kader van eerste verzoekende partij haar tweede verzoek:

“Dient vervolgens te worden opgemerkt dat u noch uw vrouw enige duidelijkheid konden verschaffen wat betreft de identiteit van de ontvoerders. Ten eerste wees u op de DVZ G.(...) aan als de mogelijke ontvoerder, de ex-man van uw zus W.(...) en lid van de sjiiitische militie Badr. Uw familie zou immers al jaren met hem in een familievete verwickeld zijn (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Ook uw vrouw vernoemde op de DVZ G.(...) als enige mogelijke dader (CGVS 15/15329B vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS beweerde uw vrouw dan weer dat de kans dat G.(...) achter de ontvoering zou hebben gezeten te klein is en vermoedde zij dat uw werk op de Amerikaanse basis de oorzaak was (CGVS 15/15329B, p. 7, 9, 10, 13). U maakte tijdens uw gehoor op het CGVS uit eigen beweging geen gewag van G.(...) als mogelijke ontvoerder. Eens u werd herinnerd aan uw uitspraken op de DVZ, minimaliseerde ook u die kans (CGVS, p. 21).”

In het kader van eerste verzoekende partij haar eerste verzoek:

“Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u het vertrek uit Irak van geen van uw familieleden hier in België wijt aan de problemen die u zou hebben ondervonden. Noch geeft u aan om redenen gelinkt aan hun asielrelaas zelf het land te zijn ontvlucht (CGVS p.5-6). Het asielrelaas van u en uw familieleden staat dus volledig los van elkaar.”

Met betrekking tot het medisch attest van 29/11/2018 van eerste verzoekende partij, wijst de Raad er op dat dit document zich reeds in het administratief dossier bevindt en dienaangaande heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld: *“Het document dat u neerlegde ter staving van uw vierde verzoek, meer bepaald het medische attest, is onvoldoende om uw eerdere, reeds ongeloofwaardig bevonden, verklaringen te herevalueren. U beweert diabeet te zijn, last te hebben van hoofdpijn, stress en niet te kunnen slapen zonder een pil in te nemen (CGVS p.2). Tijdens het persoonlijk onderhoud ondervond u echter geen problemen omwille van uw medische toestand (CGVS p.3).”* Uit het medisch attest van 5/09/2019 van eerste verzoekende partij blijkt enkel dat eerste verzoekende partij dagelijks een aantal geneesmiddelen moet innemen zonder verdere uitleg.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van hun asielrelaas en het stellen dat er veel leden van hun familie hier zijn, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 19 juni 2019 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen

elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS